

1

Het geheim

‘Jim, kun je mij vertellen waar we gebleven zijn?’

Jim schrikt wakker. Verschrikt kijkt hij om zich heen in de klas. Jim voelt dat hij een vuurrood hoofd krijgt van schaamte. Het liefst zou hij zichzelf onzichtbaar willen maken. Maar hij voelt dat de ogen van alle 24 kinderen op hem gericht zijn. Dit is de zoveelste keer dat Jim niet weet waar ze gebleven zijn met de les.

‘Jim’, herhaalt de juf: ‘waar zijn we gebleven?’

Hoe moet hij dit oplossen? Hij heeft namelijk geen flauw idee waar de juf is met de lesstof.

‘Op bladzijde 9, juf.’

Hij weet dat dit een domme gok is, maar hij moet toch wat zeggen. De klas begint te grinniken en alle ogen blijven op hem gericht. Zo langzamerhand begint iedereen de spot ermee te drijven.

Door zijn werkhouding zijn er ook weinig kinderen die met hem willen spelen. Eerlijk gezegd vinden ze Jim de laatste tijd steeds vreemder worden. Hij is

steeds stiller aan het worden, zondert zich af en is erg schichtig. De hele klas vindt hem maar vreemd. Ook is hij erg schrikachtig en angstig. Het lijkt wel alsof er ineens een andere Jim is. Veel kinderen hebben al gevraagd wat er aan de hand is. Maar Jim zegt dan niets en haalt zijn schouders op.

‘Nee, daar waren we een kwartier geleden!’

Oh, wat voelt Jim zich ongemakkelijk. Hij doet zo zijn best om bij de les te blijven, maar telkens gaan zijn gedachten naar dat ENE. Ja, dat ENE, waar hij liever niet met anderen over wil praten.

Bang dat ze hem niet zullen geloven, of misschien nog veel erger: zullen uitlachen!

En door de klas wordt hij toch al regelmatig uitgelachen.

Joe, het populaire jongetje uit de klas plaagt hem regelmatig. Vroeger kon hij wel leuk met Joe spelen, maar sinds dat ENE lijkt het wel alsof niets meer wil lukken.

Joe is nu niet meer zijn vriend maar zijn vijand. Hij spoort vaak de andere kinderen aan om de spot te drijven met Jim. Jim doet vaak alsof het hem niets kan schelen, omdat hij niet wil laten zien dat hij een watje is. Zo noemen Joe en de andere jongens hem tegenwoordig.

Maar ondertussen voelt hij zich vaak verdrietig en eenzaam vanbinnen. Hij moet ook vaak zijn best doen om niet te huilen als ze weer zo vervelend zijn.

Hij snapt niet zo goed waarom hij zo anders is dan de andere kinderen uit de klas. Zijn kleding en uiterlijk zijn toch hetzelfde als van de jongetjes uit zijn klas.

Maar op de een of andere manier is hij gewoon anders. En anders betekent voor hem dat hij geen vriendjes heeft. Anders betekent ook dat je echt anders bent en dat het ENE ineens in je leven komt. Dat je heel vaak om je heen kijkt en bang bent en het tegen niemand durft te *vertellen*. Nee, hij gaat nog liever dood van angst, dan dat hij aan iemand *vertelt* over dat ENE.

Hij slaapt er haast niet van en daarom kan hij ook zijn gedachten moeilijk bij de les houden. Die stomme les is ook zo supersaai en het lijkt alsof zijn hoofd alleen nog maar vol zit met dat ENE.

Ook al vinden zijn klasgenootjes dat hij dom is, het deert hem niet. Niemand zal zijn geheim te weten komen. Zelfs aan zijn ouders durft hij het niet te vertellen. Zijn ouders is het ook al opgevallen dat Jim vaak zwarte kringen onder zijn ogen heeft. Regelmatig vragen ze hem wat er aan de hand is. Maar Jim zwijgt in alle talen.

Tegenwoordig durft hij plotseling niet meer alleen naar boven en lijkt hij wel vastgeplakt aan zijn moeder. Een paar maanden geleden was er nog niets aan de hand.

Zijn ouders weten zich af en toe geen raad met zijn gedrag. Hij krijgt ook vaak op zijn kop. Of hij krijgt te horen: 'Stel je niet zo aan!'

'Jim, misschien is het wel goed als we na school even een gesprekje hebben.'

O nee hè, niet weer nablijven! Nu denken de kinderen uit de klas helemaal dat hij dom is. En wat moet hij tegen mama zeggen als hij alweer moet nablijven?

Bij Jim ontstaat er lichte paniek. Het is deze week al de derde keer dat hij moet nablijven. Hij is de enige in de klas die dat zo vaak moet. Zelfs de moeders op het schoolplein maken hierover opmerkingen.

Gelukkig woont hij dichtbij en komt hij alleen naar school. Zijn moeder weet dus niet wat er over hem gezegd wordt op het schoolplein.

Sinds dat ENE gaat het alleen maar slechter. Hij weet ook niet wat hij moet doen. Op school voelt hij zich niet meer fijn. Vriendjes heeft hij nu nog amper en thuis ... thuis is het helemaal een ramp. Hij vermijdt het liefst zijn kamer. Daar durft hij ook niet meer te spelen.

‘Was ik maar gewoon dood. Dan heb ik nergens meer last van’, denkt Jim.

Hij knikt zachtjes naar de juf. Met zijn grote, hulpeloze ogen kijkt hij haar aan. Als je goed kijkt zie je dat ze om hulp vragen. De juf gaat verder met de les en Jim neemt zich voor om deze keer niet met zijn gedachten af te dwalen.

Maar sinds het ENE hem overkomen is, kan hij alleen nog maar aan dat ENE denken. Hij weet ook niet waarom het hem overkomen is. En het gebeurt telkens weer op momenten dat hij het niet verwacht. Hij heeft daarom met zichzelf afgesproken zich niet meer te laten verrassen. Hij zal zorgen dat hij vanaf nu superalert is. Hij kijkt goed om zich heen of dat ENE niet ergens is.

Hij zorgt er ook voor dat hij niet meer alleen is, want dan heeft hij ook geen last van dat ENE.

Zouden er meer kinderen zijn die dit ook meemaken? Nog nooit heeft hij er iemand over gehoord.

Dagelijks kijkt hij naar het *Jeugdjournaal*, maar er is nooit iets over zoiets gemeld. Op school heeft geen enkel kind er ooit over gesproken. Zelfs thuis heeft hij nooit iets hierover opgevangen.

Misschien ben ik wel de enige op deze hele wereld die dit ziet?

Misschien is dit wel de eerste keer dat zoiets gebeurt en heeft nog nooit iemand zoiets meegemaakt. Maar wie zal hem dan geloven, als hij de enige ter wereld is?

Misschien hoort hij op deze wereld niet eens thuis.

Misschien komt hij wel van een andere planeet!

Of hebben buitenaardse wezens hem ontvoerd en op de aarde geplaatst. En is het op zijn planeet wel heel erg normaal. Zou hij misschien een missie hebben en is dat ENE misschien wel zijn leider? En moet Jim misschien opdrachten uitvoeren van hem.

Maar waarom is zijn leider dan iedere keer zo boos?

En als hij van een andere planeet komt, dan zou hij toch eerder iets vreemds ontdekt hebben? En niet zoals het nu is gegaan. Zomaar uit het niets is het ENE er en is ook altijd erg boos.

Thuis heeft hij papa en mama nooit over dit soort vreemde dingen horen praten. Jim durft het met zijn ouders niet meer te bespreken. Hij heeft het wel eens geprobeerd, maar daar werd zo raar op gereageerd, dat hij dat nu wel uit zijn hoofd laat. Zijn ouders staar-

den hem aan en namen hem niet serieus. Hij durfde niet verder te vertellen en deed alsof het een grapje was. Maar diep vanbinnen was hij zo verdrietig. In bed heeft hij ook lange tijd gehuild, omdat hij het met niemand kon delen. Op school, bij zijn vrienden en familie heeft nog nooit iemand iets over dit onderwerp verteld.

Nee, Jim kan alleen maar concluderen, dat hij gewoon raar is. Ja, eigenlijk is hij een soort buitenaards wezen. Een 'alien' van een andere planeet. Hij hoort hier gewoon niet thuis. Maar wat komt hij hier op deze planeet dan doen en wat moet dat ENE van hem?

Het zou zoveel makkelijker zijn als dat ENE duidelijker was en niet zo boos.

Hij heeft geen tijd om hier lang over na te denken. Nu moet Jim zich gaan voorbereiden op het gesprek met de juf. Hij weet eigenlijk toch al wat ze gaat zeggen. En Jim zal weer voor de zoveelste keer beterschap beloven. Hij probeert het ook telkens beter te doen, maar het is zo moeilijk om zijn gedachten erbij te houden. En eigenlijk vindt hij de lessen ook erg saai. Maar de vermoeidheid van het niet slapen is misschien wel de hoofdreden van het niet opletten. En dat komt allemaal door dat ENE. Ja, dat ENE stomme ding.

2

Gesprek met de juf

Jim zit alleen in de klas. Met zijn handen strijkt hij door zijn halflange haren heen. Jim heeft nooit kort haar en dat maakt hem een beetje artistiek. Zijn lichtgekleurde ogen staan verdrietig en kijken angstig naar de deur. Alle andere kinderen zijn naar huis en de juf wil zo meteen even met hem praten. Maar hij wil helemaal niet praten met juf Robin. Niet omdat ze onaardig is, nee, ze is zelfs heel erg lief. Ze heeft van die lieve ogen en ze haalt hem ook vaak aan. Ze is de liefste juf die hij ooit gehad heeft.

Vaak heeft hij zich afgevraagd of hij zijn geheim aan haar zal vertellen. Maar hij weet bijna zeker dat ook zij het niet zal begrijpen. En straks vindt ze hem maar een raar en dom kind, net als de rest van de klas. Nu neemt ze het vaak voor hem op en dat wil hij niet ver-spelen. Dan heeft hij helemaal geen leven meer op school.

Nee, dit risico wil hij niet nemen. Hij blijft bij zijn besluit. Hij zal zijn geheim met niemand delen!

Juf Robin komt de klas binnenlopen en hij begint zenuwachtig met zijn vingers te friemelen.

Ze kijkt naar Jim en ziet dat hij erg nerveus is. Ze heeft erg met hem te doen. Als ze zo naar hem kijkt, kan ze maar moeilijk geloven dat Jim al 9 jaar is. Als je zegt dat hij 6 is, geloof je het ook. Het is een tenger en klein mannetje. Hij heeft altijd erg leuke kleding aan en ziet er goed verzorgd uit. Met zijn knappe koppie zal hij later menig meisjeshart veroveren. Maar nu staan zijn ogen zo triest, dat haar hart breekt als ze ernaar kijkt. Ze heeft een zwak voor Jim en weet niet waarom.

‘Jim, lust je misschien een kopje thee?’ vraagt juf Robin heel lief.

Jim antwoordt: ‘Nee, dank U wel, ik moet zo snel mogelijk naar huis, anders wordt mijn moeder ongerust.’ Hij durft haar niet aan te kijken, want ze weet dat hij vaak niets tegen zijn moeder zegt over het nablijven. ‘Ik heb net met je mama gebeld en ze weet dat wij even een gesprekje hebben.’

Vanbinnen is Jim in paniek. De juf heeft zijn moeder gesproken en nu weet ze alles. Ze weet nu dat hij zo vaak moet nablijven. Dat het zo slecht gaat op school. Dat hij niet oplet en dat er over hem gepraat wordt op het schoolplein.

‘Oh’, stamelt Jim, ‘was ze boos?’

Juf Robin ziet de paniek in zijn ogen en snapt het niet zo goed. Met een rustige stem probeert ze hem te kal-

meren. ‘Nee hoor, want er is toch geen reden om ergens boos over te worden?’

Jim kijkt de juf verbaasd en vol ongeloof aan.

‘Ja, maar ik let toch niet op in de klas en dat is toch niet goed?’ vraagt Jim.

Juf Robin glimlacht en kijkt heel lief naar hem en dat stelt hem gerust. Ze geeft hem gelijk, maar ze zegt dat Jim wel een reden zal hebben waarom hij zo vaak niet met zijn gedachten erbij is.

De afgelopen jaren was hij namelijk niet zo afwezig en vermoeid. Ze heeft deze week met zijn andere juffen en meesters gesproken en die vertelden dat Jim erg aan het veranderen is. Ze maakt zich daarom zorgen en weet dat er iets moet zijn waarom hij zo verandert. Ze vraagt of alles thuis wel goed gaat. Juf Robin kent zijn ouders en zijn zusje Isabelle. Ze weet dat hij uit een fijn gezin komt.

Isabelle, het oudere zusje heeft ook bij haar in de klas gezeten. Zij was erg geliefd bij haar klasgenootjes en beslist niet zo verlegen als Jim. Een totaal ander kind dan haar broertje. Die draagt de last van de hele wereld op zijn schouders.

‘Ja, alles is oké thuis.’

Jim durft de juf niet aan te kijken, want hij weet dat het thuis niet oké is. Hij vindt het moeilijk om tegen haar te jokken. Ze is zo aardig altijd. Maar hij kan toch niet anders. Stel je voor dat de juf zijn gedachten kan lezen! Stel dat ze te weten komt dat het in zijn kamer niet pluis is! Zijn kamer is het hol van dat ENE. En DAT durft hij echt niet te zeggen. Als ze hem niet gelooft, net als zijn ouders, wat dan?